

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Martina Láníčka ve věci

žalobce: **DILOG STEEL s.r.o.**
sídlem Emila Filly 296/13, 709 00 Ostrava
zastoupený Mgr. Janem Tomsem, advokátem
sídlem Emila Filly 296/13, 709 00 Ostrava

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 25.10.2017 č.j. 45154/17/5300-22443-711745,
ve věci daně z přidané hodnoty

takto:

I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne ze dne 25.10.2017 č.j. 45154/17/5300-22443-711745 se **zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 15 342 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Jana Tomse, advokáta se sídlem Emila Filly 296/13, 709 00 Ostrava.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání výše uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti rozhodnutí Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 13. 10. 2015 č.j. 2872894/15/3203-50523-804771, kterým byla žalobci vyměřena vlastní daňová povinnost ve výši 96 328 Kč platebním výměrem na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 4. čtvrtletí 2013.
2. Žalobce namítl, že došlo k prekluzi práva doměřit daň. Ve věci sice probíhala mezinárodní dožádání, avšak jistě netrvala více než 8 měsíců. Nelze přijmout výklad § 148 odst.4 písm. e), resp. f) zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), podle kterého by se lhůta stavěla mezinárodním dožádáním libovolně dlouho. Navíc žalovaný nemusel většinu důkazů ani provádět, když ze spisu bylo naprosto zjevné, že obchody se odehrály tak, jak žalobce deklaroval. Dále žalobce namítl, že k obchodům poskytl dostatek důkazních prostředků, avšak hodnocení správcem daně vykazuje známky libovůle. K dodavateli Restsollar company s.r.o. (dále jen „Restsollar“) žalobce předložil kromě faktur a dodacích listů kupní smlouvu, biankosměnku a výpisy z účtu, které korespondují s výpisy z účtu dodavatele. Restsollar podal ve 4. čtvrtletí 2013 daňové přiznání a uhradil daň z obchodů uskutečněných s žalobcem. Nemůže jít k žalobcově tíži, že Restsollar přestal někdy v roce 2014 komunikovat se správcem daně. Žalobce splnil i podmínku náležité opatrnosti, průběžně z dostupných zdrojů kontroloval údaje o dodavateli, a předložil o tom správci daně konkrétní důkazy. K dodavateli Steel Business s.r.o. (dále jen „SB“) žalobce uvedl, že ze správního spisu zcela nesporně vyplývá, že společnost Klimex s.r.o. z Trnavy dodávala materiál společnosti Fresmat Group s.r.o. a ta jej přeprodávala SB, tedy žalobcovu dodavateli. Za zboží bylo všemi společnostmi řádně zapláceno, nákladní listy navazují na mezinárodní listy CMR. Daň z přidané hodnoty byla přiznána a zaplácena.
3. Žalovaný ve vyjádření zdůraznil, že případ není založen na tom, že by se žalobce účastnil obchodu zasaženého daňovým podvodem, ale na neprokázání přijetí předmětných plnění od deklarovaných dodavatelů. Pokud jde o prekluzivní lhůtu, ta neběžela od 7.4.2014 do 28.1.2015 po dobu mezinárodního dožádání, daň byla vyměřena včas. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
4. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů - dále jen

„s.ř.s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

5. Z obsahu správních spisů soud zjistil, že s žalobcem byla zahájena daňová kontrola 10.2.2014 na daň z přidané hodnoty za 4. čtvrtletí 2013. Správce daně vydal dne 13.10.2015 platební výměr (daňová povinnost 96 328 Kč), když dospěl k závěru, že žalobce neprokázal faktické přijetí plechů od Restsollar (8 obchodů v říjnu a listopadu 2013) a betonářské oceli od SB (4 obchody v listopadu 2013). Žalobcovu odvolání bylo zamítnuto napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 25.10.2017.
6. Krajský soud se nejprve zabýval námitkou prekluze práva vyměřit daň. Podle § 148 odst. 4 písm. e) daňového řádu ve znění od 1.1.2014 do 31.12.2014 (a od 1.1.2015 ve stejném znění pod písm. f/tohoto ustanovení), lhůta pro stanovení daně neběží po dobu ode dne odeslání žádosti o mezinárodní spolupráci při správě daní až do dne obdržení odpovědi na tuto žádost nebo do dne odeslání oznámení o ukončení mezinárodní spolupráce při správě daní v dané věci. Podle čl. 10 nařízení Rady (EU) č. 904/2010, o správní spolupráci a boji proti podvodům v oblasti DPH, dožádaný orgán poskytne informace podle článků 7 a 9 co nejrychleji, nejpozději však do tří měsíců ode dne obdržení žádosti. Pokud však dožádaný orgán má již příslušnou informaci k dispozici, zkracuje se lhůta na jeden měsíc. Podle čl. 12 tohoto nařízení, pokud není dožádaný orgán schopen odpovědět na žádost ve stanovené lhůtě, uvědomí písemně a bez odkladu dožadující orgán o důvodech, které brání včasné odpovědi, a o datu, kdy pravděpodobně bude moci odpovědět.
7. Jak vyplývá z bodu 6. tohoto rozsudku, lhůta se mezinárodním dožádáním nestaví libovolně dlouho. V daném případě, podle obsahu správního spisu, se mezinárodní dožádání týkala žalobcových odběratelů v Polsku (4) a v Německu (1), přičemž odeslání a odpovědi na jednotlivá dožádání se částečně překrývají: D. 7.4.2014 – 6.10.2014, C. 23.4.2014 – 28.5.2014, B. 23.4.2014 – 27.8.2014, W. 23.4.2014 – 25.5.2014, S. 23.4.2014 – 28.1.2015. Soud zde souhlasí s žalovaným, pokud jde o rozsah doby stavění lhůty, a nesdílí žalobcovu námitku, že by žalovaný nemusel většinu důkazů ani provádět – žalovaný prověřoval faktické uskutečnění obchodů, logicky se tedy zajímal i o žalobcovy odběratele. To, že výsledkem bylo potvrzení dodávek od žalobce těmto odběratelům, neznamená, že by dožádání byla zbytečná. K libovolnosti a zbytečnosti úkonů (ne)prodlužujících lhůty pro stanovení daně odkazuje soud na judikaturu, která se vyjadřovala k výzvám k podání dodatečného daňového tvrzení (rozsudek Nejvyššího správního soudu – dále jen „NSS“ – ze dne 20.5.2015 č.j. 4 Afs 54/2015-21) či k rozhodnutí o odvolání (rozsudek NSS ze dne 7.2.2018 č.j. 2 Afs 239/2017-29). Tato judikatura je podle názoru soudu přiměřeně použitelná i v případě žádosti o mezinárodní dožádání. Krajský soud tedy uzavírá, že žalobcova námitka prekluze není důvodná.
8. Dále se soud zabýval žalobcovými deklarovanými dodavateli. K obchodům s Restsollar žalobce předložil faktury, dodací listy, rámcovou kupní smlouvu, biankosměnku a směnečné prohlášení a výpisy ze svého účtu. Ze správního spisu vyplývá, že Restsollar byl v daném období plátcem DPH, za 10/2013 uhradil vzniklou povinnost na DPH, za 11/2013 vykázal nadměrný odpočet DPH. Toto sdělil dožádaný správce daně a připojil také výpis z účtu Restsollar, kde se nacházejí platby od žalobce, odpovídající platbám na žalobcově účtu. Spis dále obsahuje smlouvu o skladování zboží mezi žalobcem a firmou RAPTOR SE, protokol o místním šetření ve skladu v Šenově u Ostravy a výpovědi svědků – skladníků P. M. a D. F. Oba svědci podrobně popsali chod skladu, včetně toho, že žalobce měl ve skladu vyčleněné prostory, zboží pro něj se označovalo písmenem D, oba svědci

podle předložených faktur popsali zcela přesně, o jaké zboží se jednalo, a co do jednotlivých dodavatelů odkazovali na záznamy v počítači. Pokud jde konkrétně o Restsollar a SB, svědek M. k oběma shodně uvedl: „Ta firma něco mi to říká, šéfa, majitele neznám.“ a svědkyně F.: „Firmu znám jen z dokumentů, nekomunikovala jsem s ní.“

9. Jednou z žalobcových odvolacích námitek bylo, že na účtu Restsollar se nacházejí platby od žalobce a korespondují s žalobcovým výpisem z jeho účtu. Tato námitka zůstala žalovaným zcela bez odpovědi, když bankovním účtem tohoto dodavatele se žalovaný zabýval pouze na str. 14 rozhodnutí, a to tak, že k účtu Restsollar a účtu jiné firmy (DERIBARO, která neměla s žalobcovými obchody nic společného - pozn. soudu) měla dispoziční právo tatáž osoba (obdobně ještě zmínka na str. 17). Nevyporádání této odvolací námítky považuje soud za natolik podstatnou vadu, že mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, zvláště pak za situace, kdy žalovaný při hodnocení ostatních důkazů nepostupoval podle názoru soudu korektně, v souladu se zásadami daňového řádu (§ 8 odst. 1, § 92 tohoto zákona). Judikatura NSS je v tomto ohledu jednoznačná a dlouhodobá, stačí za všechna rozhodnutí zmínit (ještě z dob před daňovým řádem, nicméně zcela použitelný i nyní) rozsudek NSS ze dne 28.7.2008 č.j. 5 Afs 5/2008-75: *Zásadu volného hodnocení důkazů zakotvenou v § 2 odst. 3 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, nelze vykládat tak, že by závěry správce daně o skutkové stránce věci mohly být výsledkem libovůle. Takové závěry musí naopak vyplynout z racionálního myšlenkového procesu odpovídajícího požadavkům formální logiky, v jehož rámci bude důkladně posouzen každý z provedených důkazů jednotlivě a zároveň budou veškeré tyto důkazy posouzeny v jejich vzájemné souvislosti. Tato úvaha musí být v konečném rozhodnutí v daňovém řízení přezkoumatelným způsobem vyjádřena a plně podléhá kognici správních soudů.*
10. Důvody, které vedly správní orgány k závěru, že žalobce neprokázal přijetí plnění od deklarovaného dodavatele Restsollar, jsou uvedeny v napadeném rozhodnutí zejména na str.16 až 24. Žalovaný poukázal na to, že Restsollar byl v době daňové kontroly (zvýrazněno soudem) nekontaktní, měl virtuální sídlo a byl propojen s (podezřelou) korporací DERIBARO. Význam propojení dodavatele s uvedenou korporací z hlediska předmětných obchodů mezi žalobcem a Restsollar však nebyl nijak objasněn. K hodnocení nekontaktnosti dodavatele v době daňové kontroly lze poukázat na judikaturu, např. rozsudky NSS ze dne 19.1.2018 č.j. 4 Afs 211/2017-34 či ze dne 19.11.2014 č.j. 1 Afs 120/2014-34. Kupní smlouva byla podle žalovaného předložena „až“ v odvolacím řízení a žalovanému se jeví jako nevěrohodná (absentuje odkaz na právní předpis, předmětem mělo být 5 000 tun zboží, přitom podle dokladů bylo dodáno jen 187,290 tun zboží, termín plnění byl až do října 2014, přitom bylo plněno jen do listopadu 2013 atd.). K tomu krajský soud ve shodě s žalobcem uvádí, že z kupní smlouvy je jasně seznatelné, čeho se konkrétně týkala, a že skutečnost menšího plnění než předpokládala smlouva nečiní tuto smlouvu nevěrohodnou. V biankosměnce žalovanému chybí, kolik bude placeno, přitom neúplnost, typicky co do částky, je její podstatnou vlastností. Směnečné prohlášení sice odkazuje na „veškeré kupní smlouvy na dodávky hutního materiálu uzavřené od 25.10.2013“, avšak toto tvrzení je podle žalovaného formální a neuchopitelné. Podle názoru soudu se naopak předložená směnka a směnečné prohlášení jednoznačně vztahují k žalobcem deklarovaným obchodům a plní zajišťovací funkci. Výtisky údajů o ověřování dodavatele Restsollar vyhodnotil žalovaný tak, že neprokazují uskutečnění obchodních případů. K tomu lze dodat snad jen to, že jimi žalobce nedokládal uskutečnění obchodů, ale svou obezřetnost při obchodování s tímto dodavatelem. Pokud jde o výpovědi skladníků, žalovaný uzavřel, že sice potvrdili faktickou existenci plnění, ale nikoli přijetí plnění pro žalobce právě od

tohoto dodavatele. Žalovaný označil jejich výpovědi za „tvrzení ponechané v rovině formální, ničím nepodložené ani nijak blíže ústně nespecifikované“ (str. 22). Soud především připomíná, že svědek vypovídá o tom, co vnímal svými smysly, tudíž je nelogické a nadbytečné, aby jeho výpověď byla ještě „něčím podložena“. V daném případě oba svědci potvrdili v obecné rovině, že do skladu bylo přiváženo zboží od Restsollar a SB, s tím, že zcela pochopitelně odkázali pro bližší údaje na skladové záznamy. Pozornost těchto svědků se soustředila na konkrétní zboží a na to, aby bylo ve skladu správně zařazeno, úkolem skladníků nebylo jednat přímo s dodavateli.

11. K obchodům se SB žalobce předložil faktury, dodací listy a výpisy ze svého účtu. Ze správního spisu dále vyplývá, že dožádaný správce daně kontaktoval jednatele žalobcova dodavatele SB T. M., ten uvedl, že SB se zabýval velkoobchodem hutním materiálem, jemu dodávala a přepravu žalobci zajišťovala Fresmat Group s.r.o., a to ve všech 4 dodávkách pro žalobce, dodáno bylo do Ostravy. Jednatel předložil výpisy z účtu SB, obsahující záznam o platbách od žalobce (15.11. a 19.11.2013), částky odpovídají částkám na fakturách. Dále předložil doklady ve vztahu Fresmat Group s.r.o. – SB, a to faktury, dodací listy, příjmové pokladní doklady a objednávku. Údaje o dopravci (RZ návěsu, tahače, příjmení řidiče) uvedené na fakturách vystavených subjektem Fresmat Group s.r.o. pro SB se shodují s údaji na fakturách SB pro žalobce. Ze spisu je dále zjevné, že SB byl v předmětném období plátcem DPH, podal daňové přiznání za říjen až prosinec 2013, přičemž za listopad 2013 uhradil vlastní daňovou povinnost na DPH. Ke skladování zboží srov. bod 8. tohoto rozsudku (smlouva, výpovědi skladníků).
12. Důvody, které vedly správní orgány k závěru, že žalobce neprokázal přijetí plnění od deklarovaného dodavatele SB, jsou uvedeny v napadeném rozhodnutí zejména na str.24 až 28. Žalovaný poukázal na to, že dodavatel SB se stal nekontaktním („bezprostředně po po prvním pokusu realizovaném správcem daně s cílem ověření tvrzených skutečností“), že vznikl bezprostředně před realizací tvrzených plnění, a že žalobce zaslal platby na účet SB, který v té době nebyl zveřejněný. Zde podle názoru soudu žalovaný zdůrazňuje okrajové skutečnosti, aniž by se řádně zabýval hodnocením toho, co uvedl a předložil jednatel dodavatele dožádanému správci daně. Jediná relevantní pochybnost by podle názoru soudu mohla vyplývat z toho, že ani jednatel, ani prokurista žalobce neuváděli k dodavateli SB konkrétní údaje a ve vztahu k SB nebyl zjištěn žádný pan Vrána, o němž se zmiňoval žalobcův prokurista. Pokud jde o Fresmat Group s.r.o., tedy deklarovaného dodavatele ve vztahu k SB, ten byl žalovaným vyhodnocen jako subjekt nekontaktní, nespolupracující a neplnící si daňové povinnosti. Z obsahu správního spisu však soud zjistil, že (jak vyplývá z odpovědi na dožádání místně příslušného správce daně) Fresmat Group s.r.o. pořídil v listopadu 2013 ze Slovenska zboží od KLIMEX Hutnický materiál s.r.o. v hodnotě 306 414 EUR a za listopad 2013 uhradil daňovou povinnost ve výši 56 894 Kč. Teprve v době dožádání byl nekontaktní, byla mu dodatečně vyměřena daňová povinnost k DPH za listopad 2013 ve výši přesahující 8 mil. Kč, kterou nezaplatil. Žalovaný dále vytýkal žalobci, že se neúčastnil převzetí zboží (aniž by reflektoval smlouvu o skladování) a i zde hodnotil výpovědi skladníků jako v bodě 10. tohoto rozsudku u předchozího dodavatele. Také zde žalovaný přičítá žalobci k tíži, že část důkazních prostředků předložil až v odvolacím řízení.
13. Na základě výše uvedeného dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí žalovaného neobstojí a je nutno jej zrušit pro vady spočívající jednak v nevypořádání klíčové odvolací námítky a dále pro rozpor rozhodnutí s obsahem správního spisu (zcela vynechané

informace od jednatele SB a ohledně Fresmat Group s.r.o.). Soud proto zrušil rozhodnutí v souladu s § 76 odst.1 písm. a) a b) s.ř.s., aniž by ve věci nařizoval ústní jednání, a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení, v němž je třeba znovu vyhodnotit veškeré shromážděné důkazní prostředky, a to v souladu se zásadami daňového řádu a judikaturou.

14. V řízení byl procesně úspěšný žalobce, v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. mu vzniklo právo na náhradu nákladů řízení. Náklady řízení představují zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč, dále odměna za zastoupení advokátem podle vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve výši 3 100 Kč za 3 úkony právní služby (příprava převzetí zastoupení, sepsání žaloby, vyjádření) a 3x režijní paušál po 300 Kč. Dále DPH z těchto částek s výjimkou zaplaceného soudního poplatku (§ 57 odst. 2 s.ř.s.). Soud proto žalovaného k jejich zaplacení zavázal, a to k rukám zástupce žalobce podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o.s.ř.“) ve spojení s § 64 s.ř.s. Délku lhůty krajský soud prodloužil oproti obecné lhůtě stanovené v § 160 odst. 1 o.s.ř. na 30 dnů od právní moci rozsudku, protože rozsudky správních soudů nabývají právní moci již okamžikem doručení (§ 54 odst. 5 s.ř.s.) a obecná 3 denní lhůta se jeví krajskému soudu v takovém případě nepřiměřeně krátká.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 25. července 2019

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu